

баща, и обратно, избавения, облагодетелствания храни към последния сжщитѣ нравствени задължения, както и към истинския с. баща. *Побратимѣтъ* става единъ видъ членъ отъ семейството на облагодетелствания, близъкъ и довѣренъ неговъ човѣкъ; дарятъ го, гощаватъ го, носятъ му „пармакъ“ на втория день отъ Великдень и т. н.

Тоя обичай се е съблюдавалъ и у албанцитѣ и старитѣ сърби. Сретковичъ мисли, че туй се срѣща само у сърбитѣ. Важното е че *побратимяването* е било възведено и въ черковенъ обредъ. Церемониитѣ при официалното провъзгласяне нѣкого за *побратимъ* сж били предимно черковни, канонически. Така, въ единъ сборникъ отъ XVII-то столѣтие се срѣщатъ и правила за черковнитѣ церемонии при *побратимяването*:

Прї идоут хотѣще *братимити* се и поставитъ ихъ прѣдъ свтими двѣрьми. И поставитъ стареишаго ихъ прѣдъ ѿдѣснѣю и дасть имъ по свѣщу. И положетъ дѣснѣю *рѣкъ* на *стоіе ѿѣне*. И въ лѣвои дасть имъ кръсть. И начнемъ щеникъ. Сѣи Боже. Поп *ѿѣ* наи тропар дню (Гласник, LXIII, 276).

Че *побратимяването* е създавало прѣчка за бракъ дори въ степенитѣ на сватовство се види отъ долната Сливенска пѣсень:

Гроздана по дори ходеше,
по дори по калдѣрьми,
желти си дюли бѣреше,
руса си коса плетеше,
дребни си сълзи ронеше
и са на Бога молеше:
„Божке ле, куртулисай ма
отъ Марко отъ джилѣтина! —
Диня е Марко джилетинъ
а ноця ѿ кеседжия;
диня му са порта не отваря.
а ноця му са не затваря!
Божке ле, додяло ми са ѿ
кървави ризи да пира,
ракж-сапун да трия,
юнашки глави да крия“ . . .
Белю по края ходеше
злата си *куция* водеше,
и на Грозданка думаше,
„Грозданке, булка хубава!
хайде ми млада пристани,
дорде си млада хубава!“
Грозданка Белю думаше:
„Бѣлю ле, Марков *побратим*,